

[Sundbo.]

ven, hvorledes det skal foregaa; der kan ikke ske nogen som helst Fiksfakserier. Det sker efter Indgivelse af udfyldt Skema og nøjagtig Undersøgelse af Kommunalbestyrelsen, for Københavns Vedkommende Skatteraadet, i hvilket alle Partier er repræsenteret og saaledes kan føre Kontrol med, hvorledes det gaar til. Der kan altsaa ikke være noget som helst forkert ved den Ting, og det er i Almindelighed højst Halvdelen af Skatten, der kan eftergives, og kun i ganske specielle Tilfælde to Trediedele.

Naar nu den højtærede Minister vil sætte to Skatteaar i Stedet for et Kalenderaar, er det jo et eklatant Brud paa Aftalerne i 1924. Da Loven af 1924 vedtoges, var det en Forudsætning, at man som Betingelse for Valgret skulde opretholde Kravet om Betaling af paahvilende Skat for det forud for Valget gaaende Kalenderaar, og at Reglerne i øvrigt for Eftergivelse af Skat skulde være saaledes, som det den Gang blev vedtaget. Naar man nu vil indføre en Forandring, er det et Brud paa de Aftaler, der den Gang forelaa, og de Forudsætninger, under hvilke Loven blev vedtaget.

Det er klart, at hvis denne Lovbestemmelse gennemføres, vil det ramme dem, der har været daarligt stillet i de sidste Par forudgaaende Skatteaar og indeværende Skatteaar, og fortrinsvis ramme de arbejdsløse og dem, som er ramt af Erhvervskrisen. Hvis man f. Eks. sætter, at Skatten er 300 Kr. for et Skatteaar, kan en Skatteyder nu slippe med at betale 100 Kr., hvis han er ramt af de Ulykker, jeg gentagne Gange har nævnt her. Men hvis man gennemfører den Bestemmelse, som den højtærede Minister nu foreslaar, saa skal der betales for 7 Kvartaler, altsaa 350 Kr., for at den paagældende kan opnaa Valgret. Og det magter jo i hvert Fald ingen arbejdsløs, det er givet; det magter heller ikke f. Eks. den lille erhvervsdrivende, som er kommet paa Knæerne under de vanskelige Erhvervsforhold.

Og vi maa jo vel huske paa, at nu er mange Mennesker stillet langt vanskeligere end i 1924. Dette gælder ikke blot dem, der har været arbejdsløse i længere Tid; men man bør erindre, at det nu ofte er saadan, at Forældre maa underholde deres arbejdsløse Sønner eller Døtre. Og desuden maa mange understøtte deres gamle Slægtninge; thi den højtærede Minister har jo faaet Understøttelserne efter Aldersrenteloven sat saa langt ned, at de gamle

ikke kan leve af dem. Vilkaarene for saadanne Mennesker er derfor nu langt vanskeligere, end de var den Gang; og det er derfor ogsaa vanskeligere for dem at faa Skatten betalt. Jeg henleder endvidere Opmærksomheden paa, at mange Mennesker nu har opbrugt deres Arbejdsløshedsunderstøttelse; og de kan i hvert Fald ikke faa Skatten betalt tilbage, det er ganske umuligt for dem. Følgelig vil disse Mennesker uvægerlig miste deres Valgret.

Men kan det nu betale sig for Kommunerne saaledes at fratage Folk deres Valgret? Vi maa huske paa, at der ikke blot er Spørgsmaal om at opnaa at berøve disse Mennesker deres Valgret — det kan naturligvis være et Synspunkt —, men der er ogsaa Spørgsmaal om at faa Penge i Kasserne til Kommunernes Styrelse. Og jeg tror, at Kommunerne aldeles ikke er tjent med, selv om de kan faa Valgretten taget fra Folk, at undlade at eftergive Skat i et rimeligt Omfang. Thi det er jo en Betingelse for, at Folk kan faa eftergivet Skat, at de forpligter sig til at betale den Del af Skatten, der bliver tilbage. Hvis der ikke opnaas saadanne Overenskomster, vil de fleste af disse Mennesker jo aldeles ikke komme til at betale noget, for de kan umuligt betale det hele, og saaledes som Udpantningsreglerne er nu, vil man i Regelen ikke i et afribbet Hjem, hvor der har været Arbejdsløshed i længere Tid, finde mere end det, som skal undtages ved Udpantningerne. Følgen er, at Kommunen aldeles ikke staar sig ved at faa den Bestemmelse indført, som den højtærede Minister her foreslaar. Der er mange, der vil sige: Skal vi have sort Kokarde, vil vi i hvert Fald leve paa Kommunens Bekostning og ikke betale den Skat, som vi kan slippe for at betale paa Grund af vor vanskelige økonomiske Stilling.

Hvis den Bestemmelse, som Ministeren foreslaar, gennemføres, vil Ministeren komme til at opdrage en Klasse her i Landet, som fortrinsvis vil leve paa det offentlige Bekostning. Og den Slægt, der opvokser i saadanne Hjem, vil i mange Tilfælde være meget uheldig for Samfundet. Jeg troede egentlig ikke, at det var den Opgave, Venstre havde sat sig, at opdrage en saadan Slægt her i Landet. Jeg synes navnlig, det er mærkeligt, at Efterkommerne af I. A. Hansen — det vil sige den rigtige I. A. Hansen — Tscherning, Balthazar Christensen, Berg, Hørup, der opdrog Bønderne fra at være Almue til at være frie Mænd, at